

Nr 252.

Av herr **Johansson, Johan**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag om ändring i vissa delar av allmänna resereglementet den 27 juni 1929 (nr 210).

I proposition nr 100 till årets riksdag har Kungl. Maj:t föreslagit vissa ändringar i allmänna resereglementet bland annat beträffande de i 2 § av berörda reglemente intagna bestämmelserna om s. k. kilometerpenningar.

Under 29 § i sin berättelse hava riksdagens år 1932 församlade revisorer påtalat statsverkets stora kostnader för tjänsteresor, som beräknades i runt tal till sammanlagt 10,000,000 kronor.¹⁾ Revisorerna erinrade om att för nedbringande av dessa kostnader bland annat verkstälts en sänkning av automobiltaxan och kilometerpenningarna. Genom dessa åtgärder hade visserligen, så vitt revisorerna kunnat finna, för tillfället förhindrats en ytterligare stegring av nämnda utgifter. För att minska statsverkets kostnader för tjänsteresor föreslogo revisorerna vissa åtgärder och anförde härvid bland annat följande.

»Även andra utvägar böra sökas för åstadkommande av här avsedda besparingar. Härvid synes en nedsättning i gottgörelsen för färd i taxeaomobil vara synnerligen befogad. Automobiltaxorna äro fortfarande så höga, att genom överenskommelse rabatt å taxorna ofta kan erhållas, i synnerhet om samma fordon mera stadigvarande användes. Då möjlighet till ett billigt ordnande av tjänsteresor i första hand kan utnyttjas av förrättningsman med begränsat distrikt och ofta återkommande resor, synes för sådana personalgrupper kilometerpenningarna vid färder inom eget distrikt (län) utan olägenhet kunna indragas. I samband härmed bör även ersättningen för annan automobil sänkas för nämnda kategori befattningshavare. För det undantagsfall att ersättning enligt automobiltaxan icke skulle täcka med resan förenade särskilda utgifter torde jämlikt 2 § 1 mom. sista stycket i allmänna resereglementet gottgörelse härför kunna utgå.»

Enligt 2 § i allmänna resereglementet utgår vid färd med taxeaomobil ersättning med avgift enligt gällande automobiltaxa (normaltaxan 40 öre per km.) samt kilometerpenningar med 5 öre per km. Vid s. k. samåkning i taxeaomobil utgår däremot enligt 8 § i samma reglemente endast ersättning för de verkliga kostnaderna för fordonet jämte kilometerpenningar till en var av färddeltagarna med 5 öre per km. Vid färd med annan (egen) auto-

¹⁾ I detta sammanhang torde böra framhållas, att resekostnaderna för vägstyrelserna, hushållningssällskapen, egnahemsnämnderna och skogsvårdsstyrelserna kunna beräknas till i runt tal 3,000,000 kronor för år.

mobil utgår ersättning med 35 öre per km., men däremot inga kilometerpenningar.

För befattningshavare med begränsat distrikt och ofta förekommande resor, vilka, såsom revisorerna framhållit, genom överenskommelse kunna erhålla rabatt å taxorna, torde avgiften enligt gällande automobiltaxa ligga så pass högt över den i verkligheten utbetalda ersättningen, att den mellanliggande marginalen i regel blir fullt tillräcklig till bestridande av eventuella drickspenningar jämte övriga med själva resan förbundna utgifter, som ej särskilt ersätts den resande. Det torde icke höra till ovanligheten att vid dylika resor förrättningsman kan erhålla skjuts efter ett pris av 25 å 30 öre per km. Detta bestyrkes även av att i de reseräkningar, där kostnaden för samåkning i taxautomobil debiterats, densamma i regel väsentligt understiger vad som skolat utgå enligt automobiltaxan. Det torde därför knappast kunna anses obilligt att borttaga kilometerpenningarna åtminstone för befattningshavare med begränsat tjänstgöringsdistrikt och ofta förekommande resor. Bestämmelserna om en dylik inskränkning i fråga om rätten till kilometerpenningar, vilken såsom framgår av det anförda endast skulle gälla vissa grupper av befattningshavare, böra givetvis icke hava sin plats i allmänna resereglementet utan i särskilda föreskrifter (besparingsreglementen), som Kungl. Maj:t jämlikt 1 § andra stycket i samma reglemente äger utfärda.

Vad angår ersättningen för annan (egen) automobil har Kungl. Maj:t i ovanberörda proposition föreslagit, att densamma fortfarande skall utgå med 35 öre per km. Enligt normaltaxan för länstrafik med vanlig personautomobil utgår grundavgiften för personbefordran med 40 öre per km. Vid tur- och returresa eller rundresa utgår ersättningen med 70 procent härav eller 28 öre per km. Då färd med egen bil praktiskt taget alltid har natur av rundresa eller tur- och returresa, synes ersättningen för egen bil i möjligaste mån böra ansluta sig till den ersättning, som utgår vid liknande resa enligt automobiltaxan.

En driftskalkyl angående kostnaden per år för körning med en vanlig personbil utvisar att i det fall bilen gått 800 mil för år kostnaden per mil blir 2 kronor och 4 öre, 1,000 mil 1 krona 82 öre per mil, 1,500 mil 1 krona 53 öre per mil, 2,000 mil 1 krona 38 öre per mil samt 3,000 mil 1 krona 23 öre per mil. I nämnda kostnader ingår icke ersättning till chaufför.

Vi anse därför, att ersättningen för färd med »annan automobil» icke bör utgå med högre belopp än 30 öre per km.

Besparingarna för statsverket av de nu föreslagna inskränkningarna i fråga om resekostnadsersättning torde kunna beräknas till minst 350,000 kronor för år.

På grund av det anförda hemställes sålunda,

att riksdagen måtte

1) i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte i den utsträckning som kan befinnas lämplig föreskriva,

att kilometerpenningar icke skola utgå till här ovan anförda grupper av befattningshavare;

2) besluta, att den i 2 § i allmänna resereglementet upptagna ersättningen för färd med annan automobil sänkes från 35 öre till 30 öre per km.

Stockholm den 23 februari 1933.

Joh. Johansson,
Friggeråker.